

OBRZĘD ŚWIĘCEŃ PREZBITERATU

Po Ewangelii następuje przedstawienie i wybór:

Prezbiter: Niech przystąpią mający przyjąć święcenia prezbiteratu.

Każdy z kandydatów, wezwany z imienia i nazwiska, odpowiada:

Kandydat: Jestem.

Upoważniony przez biskupa prezbiter mówi:

Prezbiter: Czcigodny Ojcze, święta Matka, Kościół, prosi, abyś tych naszych braci wyświęcił na prezbiterów.

Biskup pyta:

Biskup: Czy wiesz, że są tego godni?

Prezbiter odpowiada:

Prezbiter: Po zbadaniu opinii wiernych i po zasięgnięciu rady osób odpowiedzialnych za ich przygotowanie zaświadczam, że uznano ich za godnych święceń.

Biskup: Z pomocą Pana Boga i naszego Zbawiciela, Jezusa Chrystusa, wybieramy tych naszych braci do stanu prezbiteratu.

Wszyscy odpowiadają:

Wszyscy: Bogu niech będą dzięki.

Wszyscy siadają. Biskup wygłasza homilię, w której wyjaśnia ludowi i kandydatom istotę urzędu posługiwania prezbiterów.

Biskup: Drodzy bracia i siostry, oto ci nasi synowie, którzy są waszymi krewnymi lub przyjaciółmi, za chwilę mają otrzymać święcenia prezbiteratu. Uważnie zatem rozważcie, jakiej godności w Kościele mają dostąpić.

Zapewne cały lud Boży staje się w Chrystusie królewskim kapłaństwem. Jednak sam nasz wielki Kapłan, Jezus Chrystus, wybrał niektórych uczniów, aby w Jego imię publicznie wykonywali w Kościele posługę kapłańską dla dobra ludzi. Sam posłany przez Ojca, posłał na świat Apostołów, aby przez nich i przez ich następców, biskupów, nieustannie pełnić swój urząd posługiwania nauczycielskiego, kapłańskiego i pasterskiego. Współpracownikami biskupów są presbiterzy, złączeni z biskupami w urzędzie posługiwania kapłańskiego i wezwani do służenia ludowi Bożemu.

Po dojrzałym namyśle ci nasi bracia mają otrzymać kapłaństwo w stopniu presbiterów, aby służyli Chrystusowi Nauczycielowi, Kapłanowi i Pasterzowi, za którego sprawą Jego Ciało, to jest Kościół, staje się ludem Bożym, buduje się i rośnie jako świątynia.

Zostaną oni wyświęceni na prawdziwych kapłanów Nowego Przymierza, aby upodobnieni do Chrystusa, Najwyższego i Wiecznego Kapłana, i złączeni z kapłaństwem biskupów, głosili Ewangelię, kierowali ludem Bożym i oddawali cześć Bogu przede wszystkim przez składanie Ofiary Chrystusowej.

Wy zaś, drodzy synowie, gdy otrzymacie święcenia presbiteratu, w imieniu Chrystusa Nauczyciela będziecie pełnić urząd posługiwania nauczycielskiego w zakresie wam powierzonym. Wszystkim głoscie słowo Boże, które sami z radością przyjęliście. Rozważajcie prawo Boże, wierzcie w to, co przeczytacie, nauczajcie tego, w co uwierzyliście, i pełnijcie to, czego innych będziecie nauczać.

Niech wasza nauka będzie pokarmem dla ludu Bożego, niech świętość waszego życia stanie się źródłem radości dla wyznawców Chrystusa. W ten sposób słowem i przykładem będziecie budować dom Boży, to jest Kościół.

Mocą Chrystusa będziecie pełnić również urząd posługi uświęcania. Za waszym bowiem pośrednictwem duchowa ofiara wiernych zostanie udoskonalona przez włączenie w Chrystusową Ofiarę, którą będziecie składać własnymi rękami na ołtarzu w sposób bezkrwawy i sakramentalny. Rozważajcie zatem, co czynicie, naśladujcie to, czego dokonujecie, a sprawując sakramentalną Ofiarę Śmierci i Zmartwychwstania Pańskiego, starajcie się wyniszczyć w sobie wszelkie wady i rozwijać nowe życie.

Przez chrzest będziecie włączać ludzi do ludu Bożego, w sakramencie pokuty odpuszczając grzechy w imieniu Chrystusa i Kościoła. Będziecie umacniać chorych, namaszczać ich świętym olejem. Będziecie sprawować święte obrzędy i w różnych porach dnia skła-

dać Bogu uwielbienia, dziękczynienia i prośby nie tylko za lud Boży, lecz także za cały świat. Czyniąc to wszystko pamiętajcie, że zostaliście wzięci z ludzi i dla ludzi ustanowieni, aby im pomagać w dążeniu do Boga. Z nieustanną radością i prawdziwą miłością pełnijcie urząd posługiwania Chrystusa Kapłana, nie szukając korzyści własnej, lecz Jego chwały.

Wreszcie pełniąc w powierzonym wam zakresie urząd posługiwania Chrystusa – Głowy Kościoła i Pasterza, bądźcie, drodzy synowie, złączeni z biskupem i jemu poddani. Starajcie się łączyć wiernych w jedną rodzinę, abyście przez Chrystusa, w Duchu Świętym mogli doprowadzić ich do Ojca. Miejcie zawsze przed oczami przykład Dobrego Pasterza, który przyszedł nie po to, aby Mu służyło, lecz aby służyć oraz szukać i zbawiać to, co zginęło.

Biskup zwraca się do wybranych na presbiterów, którzy składają przyrzeczenia:

Biskup: Drodzy synowie, zanim przystąpicie do święceń presbiteratu, musicie wobec ludu wyrazić wolę ich przyjęcia. Dlatego pytam każdego z was:

Czy chcesz wiernie pełnić urząd posługiwania kapłańskiego w stopniu presbitera, jako gorliwy współpracownik biskupów w kierowaniu ludem Bożym pod przewodnictwem Ducha Świętego?

Wybrani odpowiadają razem:

Wybrani: Chcę.

Biskup: Czy chcesz pilnie i mądrze pełnić posługę słowa, głosząc Ewangelię i wykładając prawdy katolickiej wiary?

Wybrani: Chcę.

Biskup: Czy na chwałę Boga i dla uświęcenia chrześcijańskiego ludu chcesz pobożnie i z wiarą sprawować misteria Chrystusa, a zwłaszcza Eucharystyczną Ofiarę i sakrament pokuty, zgodnie z tradycją Kościoła?

Wybrani: Chcę.

Biskup: Czy chcesz razem z nami wypraszać Boże miłosierdzie dla powierzonego ci ludu, modląc się nieustannie według nakazu Chrystusa?

Wybrani: Chcę.

Biskup: Czy chcesz coraz ściślej jednoczyć się z Chrystusem, Najwyższym Kapłanem, który z samego siebie złożył Ojcu za nas nieskalaną Ofiarę, i razem z Nim poświęcać się Bogu za zbawienie ludzi?

Wybrani: Chcę, z Bożą pomocą.

Każdy z wybranych na presbiterów podchodzi do Biskupa, klęka przed nim i swoje złożone ręce wkłada w ręce Biskupa. Biskup pyta go:

Biskup: Czy mnie i moim następcom przyrzekasz cześć i posłuszeństwo?

Wybrany: Przyrzekam.

Biskup: Niech Bóg, który rozpoczął w tobie dobre dzieło, sam go dokona.
Biskup pyta zakonników:

Biskup: Czy biskupowi diecezjalnemu i swojemu prawnie ustanowionemu przełożonemu przyrzekasz cześć i posłuszeństwo?

Wybrany: Przyrzekam.

Biskup: Niech Bóg, który rozpoczął w tobie dobre dzieło, sam go dokona.

Wszyscy wstają. Biskup mówi:

Biskup: Błagajmy, najmilsi, Boga Ojca wszechmogącego, aby hojnie udzielił łaski swojego błogosławieństwa tym sługom, których wybrał do świętego stanu presbiteratu.

Wybrani padają na twarz. Rozpoczyna się śpiew litanii.

Kyrie, eleison. Kyrie, eleison.

Christe, eleison. Christe, eleison.

Kyrie, eleison. Kyrie, eleison.

Święta Maryjo, Matko Boża, módl się za nami.

Święty Michale, módl się za nami.

Święci Aniołowie Boży, módlcie się za nami.

Święty Janie Chrzcicielu, módl się za nami.

Święty Józefie, módl się za nami.

Święci Piotrze i Pawle, módlcie się za nami.

Święty Andrzeju, módl się za nami.

Święty Jakubie, módl się za nami.

Święty Janie, módl się za nami.

Święty Tomaszu, módl się za nami.
Święty Filipie, módl się za nami.
Święty Bartłomieju, módl się za nami.
Święty Mateuszu, módl się za nami.
Święty Szymonie, módl się za nami.
Święty Tadeuszu, módl się za nami.
Święta Mario Magdaleno, módl się za nami.
Święty Szczepanie, módl się za nami.
Święty Ignacy Antiocheński, módl się za nami.
Święty Wawrzyńcze, módl się za nami.
Święci Wojciechu módl się za nami.
Święty Stanisławie, módl się za nami.
Święte Perpetuo i Felicyto, módlcie się za nami.
Święta Agnieszko, módl się za nami.
Święty Grzegorz, módl się za nami.
Święty Augustynie, módl się za nami.
Święty Atanazy, módl się za nami.
Święty Bazyle, módl się za nami.
Święty Marcinie, módl się za nami.
Święci Cyrylu i Metody, módlcie się za nami.
Święty Piusie Dziesiąty, módl się za nami.
Święty Benedykcie, módl się za nami.
Święci Franciszku i Dominiku, módlcie się za nami.
Święty Franciszku Ksawery, módl się za nami.
Święty Janie Mario Vianney'u, módl się za nami.
Święta Katarzyno Sieneńska, módl się za nami.
Święta Tereso od Jezusa, módl się za nami.
Święta Tereso od Dzieciątka Jezus, módl się za nami.
Święta Tereso Benedykto od Krzyża, módl się za nami.
Święta Brygido, módl się za nami.
Święta Faustyno, módl się za nami.
Święta Jadwigo, módl się za nami.
Błogosławiony Czesławie, módl się za nami.
Wszyscy Święci i Święte Boże, módlcie się za nami.
Bądź nam miłościw, wybaw nas, Panie.
Od zła wszelkiego, wybaw nas, Panie.
Od każdego grzechu, wybaw nas, Panie. Od śmierci wiecznej, wybaw nas, Panie.
Przez Twoje Wcielenie, wybaw nas, Panie.
Przez Twoją Śmierć i Zmartwychwstanie, wybaw nas, Panie.

Przez Zesłanie Ducha Świętego, wybaw nas, Panie.

Prosimy Cię, my grzesznicy, wysłuchaj nas, Panie.

Prosimy Cię, abyś strzegł Kościoła świętego i nim kierował, wysłuchaj nas, Panie.

Prosimy Cię, abyś zachował Ojca Świętego i całe duchowieństwo w prawdziwej pobożności, wysłuchaj nas, Panie.

Prosimy Cię, abyś posłał robotników na żniwo swoje, wysłuchaj nas, Panie.

Prosimy Cię, abyś dał wszystkim narodom pokój i prawdziwą zgodę, wysłuchaj nas, Panie.

Prosimy Cię, abyś okazał miłosierdzie wszystkim cierpiącym i strapionym, wysłuchaj nas, Panie.

Prosimy Cię, abyś nas samych utwierdził i zachował w swojej świętej służbie, wysłuchaj nas, Panie.

Prosimy Cię, abyś tych wybranych pobłogosławił, wysłuchaj nas, Panie.

Prosimy Cię, abyś tych wybranych pobłogosławił i uświęcił, wysłuchaj nas, Panie.

Prosimy Cię, abyś tych wybranych pobłogosławił, uświęcił i konsekrował, wysłuchaj nas, Panie.

Prosimy Cię, Jezu, Synu Boga żywego, wysłuchaj nas, Panie.

Chryste, usłysz nas. Chryste, usłysz nas.

Chryste, wysłuchaj nas. Chryste, wysłuchaj nas.

Biskup: Wysłuchaj nas, Panie, nasz Boże, i obdarz swoje sługi błogosławieństwem Ducha Świętego oraz mocą łaski kapłaństwa. Niech ci, którzy mają zostać przez Ciebie uświęceni, cieszą się zawsze obfitością Twoich darów. Przez Chrystusa, Pana naszego.

Wierni odpowiadają:

Wszyscy: Amen.

Wszyscy przez chwilę modlą się w milczeniu. Następuje nałożenie rąk i modlitwa święceń presbiteratu. Każdy z wybranych na presbitera podchodzi do Biskupa i klęka przed nim. Biskup kładzie każdemu ręce na głowę, nic nie mówiąc. Po nałożeniu rąk przez Biskupa wszyscy obecni kapłani, nic nie mówiąc, kładą ręce na każdego z wybranych. Kapłani pozostają obok Biskupa aż do końca modlitwy święceń. Po nałożeniu rąk na wybranych, Biskup wygłasza modlitwę święceń.

Biskup:

Bądź z nami, Panie, Ojcze święty, * wszechmogący, wieczny Boże, * który obdarzasz godnością ludzi * i hojnie rozdzielasz im dary łaski, * zapewniasz rozwój wszystkim stworzeniom * i podtrzymujesz je swoją mocą. * Ty dla kształtowania kapłańskiego ludu * ustanawiasz w nim różne stopnie sług * Twojego Syna, Jezusa Chrystusa, * napełnionych mocą Ducha Świętego.

Już w czasach Starego Przymierza rozwinęły się posługi * ustanowione dla sprawowania świętych obrzędów, * bo kiedy wybrałeś Mojżesza i Aarona, * aby uświęcali lud i nim kierowali, * ustanowiłeś im do pomocy mężów * niższych stopniem i godnością.

Ty na pustyni udzieliłeś bogactwa ducha Mojżesza * siedemdziesięciu roztropnym mężom, * aby dzięki ich pomocy mógł on łatwiej kierować Twoim ludem. * Podobnie na synów Aarona przelałeś obfitą łaskę daną ich ojcu, * aby zgodnie z Prawem wystarczyło kapłanów do składania w Przybytku ofiar, * które były cieniem dóbr przyszłych.

Ojcze święty, * w czasach ostatecznych posłałeś na świat * swojego Syna, Jezusa Chrystusa, * zwiastuna Twojej woli * i naszego Najwyższego Kapłana. * On to przez Ducha Świętego * z samego siebie złożył nieskalaną Ofiarę * i powołał do udziału w swoim posłannictwie * uświęconych w prawdzie Apostołów. * Ty sam dodałeś im współpracowników, * aby na całym świecie głosili i pełnili dzieło zbawienia.

Prosimy Cię, Panie, * daj także nam, słabym, takich pomocników, * których potrzebujemy do wypełniania kapłańskiej posługi, * przekazanej nam przez Apostołów.

Prosimy Cię, Ojcze wszechmogący, * daj tym swoim sługom godność prezbiteratu; * odnow w ich sercach Ducha świętości; * niech wiernie pełnią przyjęty od Ciebie, Boże, * urząd posługiwania kapłańskiego drugiego stopnia * i przykładem swojego życia pociągają innych do poprawy obyczajów.

Niech będą godnymi współpracownikami biskupów, * aby przez ich przepowiadanie i dzięki łasce Ducha Świętego * słowa Ewangelii przyniosły obfity owoc w ludzkich sercach * i dotarły aż na krańce ziemi.

Niech razem z nami będą wiernymi szafarzami Twoich misteriów, * aby lud Twój odnawiał się przez odradzające obmycie chrztu świętego, * czerpał pokarm z Twego ołtarza; * aby grzesznicy doznawali łaski pojednania, * a chorzy pokrzepienia w słabości.

Niech złączeni z nami, wypraszają Twoje miłosierdzie * nad

ludem powierzonym ich pasterskiej trosce * i nad całym światem.
* Niech przez ich posługiwanie wszystkie narody zjednoczą się w Chrystusie * i staną się jednym ludem, * który osiągnie pełnię doskonałości w Twoim królestwie.

Przez naszego Pana, Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, * który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, * Bóg, przez wszystkie wieki wieków.

Wierni odpowiadają:

Wszyscy: Amen.

Po modlitwie święceń wszyscy siadają. Kapłani nakładają wyświęconym stulę na sposób właściwy presbiterom oraz ornat.

Następnie każdy z wyświęconych klęka przed Biskupem, który namaszcza mu dłonie świętym krzyżem mówiąc:

Biskup: Nasz Pan, Jezus Chrystus,
którego Ojciec namaścił Duchem Świętym i mocą,
niech Cię strzeże,
abyś uświęcał lud chrześcijański
i składał Bogu Ofiarę.

Po tym obrzędzie wierni przynoszą chleb oraz wino z wodą, przeznaczone do Mszy świętej. Diakon przyjmuje te dary i przynosi Biskupowi, który je wręcza każdemu z nowo wyświęconych presbiterów, klęczącemu przed nim, i mówi:

Biskup: Przyjmij dary ludu świętego,
które mają być ofiarowane Bogu.
Rozważaj, co będziesz czynić,
naśladuj to, czego będziesz dokonywać,
i prowadź życie zgodne z tajemnicą Pańskiego krzyża.

Biskup obejmuje każdego z wyświęconych presbiterów i udziela mu pocałunku pokoju mówiąc:

Biskup: Pokój z tobą.

Wyświęcony odpowiada:

Wyświęcony: I z duchem twoim.

Niektórzy z obecnych kapłanów przez pocałunek mogą wyrazić swoje zjednoczenie z nowo wyświęconymi w stanie presbiteratu. Mszę świętą sprawuje się dalej, jak zwykle. Wyznanie wiary odmawia się zgodnie z przepisami. Opuszcza się modlitwę powszechną.